

Eenheidsworst of transparantie?

De stijlboeken van krantenredacties

Bijna 25 jaar geleden publiceerde *de Volkskrant* het eerste stijlboek. Andere kranten volgden, en sindsdien kon iedereen lezen hoe op Nederlandse redacties de strijd over taalkundige en politieke correctheid werd beslecht.

JAAP DE JONG

Toen er in de jaren tachtig beeldschermen op de krantenredacties verschenen en de klassieke correctoren werden afgeschaft, kwam er een pijnlijk feit aan het licht. Ondanks de spellingcheckers op die computers schreven de journalisten – ook die van zogenoemde kwaliteitskranten – veel slordiger dan verwacht. De kranten stonden vol spel- en taalfouten die de correctoren er tot dan toe uit hadden gehaald.

Elke journalist werd zijn eigen eindredacteur, maar was daar niet voor opgeleid. De scholen voor journalistiek hadden de taalverzorging verwaarloosd: aandacht voor correct spellen werd in de jaren zeventig zelfs als reactionair gezien. Een regen van klachten over de taal van de journalisten was het gevolg. Er werden interne cursussen opgezet en – met frisse tegenzin – gevolgd. *De Volkskrant* speelde daarin een voortrekkersrol.